

Pe site-ul "subversiv literar" http:/wxwx.wordpress.com sunt fragmente de literatură română scrise de către matematicianul Raul Anchel (credem că transliterat ar fi Raul Ancel), un prolific autor care scrie la pensie mai repede decât poate să înregistreze co-autorul. Iată o mostră de literatură autentică a unui autor care pendulează între iubirile lui (pentru mama sa, pentru Anuța, pentru nepoata sa dornică de amintiri, nepoată pe nume Romi pe care o iubește mult]. Parafrazându-l pe autor spunem: <credem că Dumnezeu a fost amestecat în destinul acestor oameni>

E o zi caldă azi. Nu m-am dus la lucru. Romi, nepoata mea cea mare vine să ne vedem. Are 8 ani. Vrea să-I povestesc despre sionism. Sionism în familia noastră.

Mi-am luat o bere pe terasă și mă uit la mare. E o țară splendidă. Cred că Dumnezeu a fost amestecat în destinul țării ăsteia. O gură de bere rece mă face să mă simt iar tânăr.

Ce să-I spun lui Romi ?

În micul oraș de provincie unde m-am născut , în nordul României, în Fălticeni, părinții mei trăiau ca evrei nereligioși sub un drastic regim socialist. Dar asta n-are nimic cu sionismul. Totdeauna mi-e dor de părinți *[și]* de acasă.

Îmi amintesc de copilărie. Orășelul era splendid iarna. Zăpadă pe acoperișuri în curți, pe străzi peste tot. Aducea cu ea o liniște nespusă. Parcă reușea să acopere clipa cu ceva dumnezeiesc, să neutralizeze tot răul. Totul era frumos. Îmi amintesc aveam 8 ani mă duceam la școală împreună cu Ozilică vecinul meu de casă. Tatăl lui era croitor la fel și mama lui. Lucrau toată ziua. Anuța era o fată de la țară care învăța la ei croitorie. Acum când mă gândesc cred că era frumoasă. Atunci știam doar că îmi plăcea când Ozi bătea la ușă pe la 7 dimineața și mă întreba dacă vreau să viu cu ei, cu el și cu Anuța care îl ducea la școală.

Waw ce prostii am în cap, într-o jumătate de oră vine Romi și n-am nici o idée ce să-I spun. La mine-n familie nimeni n-a murit în lagăr. Au fost deportați și mama și tata. Mama era foarte mulțumită că la întoarcere și-a găsit o parte din lucruri. I le-a păstrat un vecin.

Odată, în drum spre școală Anuța m-a întrebat: de ce mergi tu cu tenișI pe zăpada asta mare

? Nu ți-e frig? Nu ! I-am răspuns. Tenișii ăștia țin foarte cald. Erau ca noi, mi cumpărase mama de rosh hashana. Aveam niște ciorapi groși tricotați de mama. Tenișii erau cu un număr mai mare. Vara la fotbal aveam probleme, dar mă descurcam. La școală totul îmi era ușor. Toți spuneau că sunt un elev bun. Îmi plăcea atmosfera. Pauzele cu jocuri și răspunsuri la întrebările profesorilor ce încercam să-i surprind.

Acasă mă aștepta o supă caldă. Supă ca la mama n-am mâncat niciodată! Mama stătea în picioare, lângă sobă și se uita la mine. Mâncatul era un eveniment. Mă încălzeau privirea mamei, supa, focul din sobă.

După masă îi spun mamei *[despre cele spuse]* lui Anuța.

Mama tace, spală vasele, nu spune nimic pentru câteva minute.

Deodată îmi spune “ingheola”, noi tu vezi nu avem mulți bani și nu putem cumpăra și bocanci și pantofi și altele. La vară cu ajutorul lui Dumnezeu plecăm în Israel, și vreau să ai tenișii noi. Acolo e cald și nici de ciorapi n-ai să ai nevoie. I-am dat mamei un pup și m-am pus pe lecții.

Uau *[waw]*, încă 10 minute vine Romi.

N-am nici o idée ce să-l povestesc. Sionism?

Oare să traiești ca evreu cu visul veșnic de a pleca în Israel? Nu știu. Să nu zăpăcesc o fată de 8 ani. Și nu orice fată, una pe care o iubesc mult.

Oh, sună la ușă.

RAUL ANCHEL

Transcris pro-bono și adăugat nesemnificativele diacritice, precum și orientat spre dreapta (la ei e orientat rău spre stânga, dar nu spre comunism, ori spre drasticul regim socialist) în optsprezece janvier 2022, trimis pro-bono la sighet-online.

Scris de Valentin-Claudiu I. DOBRE şi Gheorghiţa N. Dobre din surse scrise şi internet